

AUGŠĀMCĒLUŠAIS

Pierakstījis Makss Zeltmans.

SATURS

AUGŠĀMCĒLUŠAIS	1
Saturs	2
Jēzus dzīvo!	3
Lācara viesnīcā	4
Pie Nikodēma.	4
Dieva pilsētā	5
Betānijā	5
Kur Jēzus kavējas?	6
Rīta lūgšana uz pakalna	7
Pilāts.	9
Marija Magdalēna	13
Roma	14
Kāzas Betānijā	15

Garigums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv

E-pasts: garigums@gmail.com

JĒZUS DZĪVO!

Lācara viesnīcā visi piecēlās agri, lai vēl pakalpotu tiem, kas gribēja doties uz pilsētu. Klusēdami un sevī nogrimuši Nikodēms, kapteinis, māte Marija un Marija Magdalēna atkal gāja uz Nikodēma māju, kur bez Pētera un Jāņa sastapa arī Salomi un Mariju, Jēkaba māti. Atkalsastapšanās sāpes sievietēm izraisīja asaru plūdus. Tomēr kamēr mācekļi pūlējās atrast mierinājuma vārdus, Marija Magdalēna klusi izgāja ārā, lai viena raudātu pie Jēzus kapa.

Sievietes bija sagādājušas ziedes iebalzamēšanai, bet tomēr vēl raizējās par lielo akmeni, kas noslēdza kapu. Tad kapteinis teica: “Es esmu parliecināts, ka jūsu ziedes jums vairs nav vajadzīgas. Garīgs piedzīvojums ar Jēzu man dod pārliecību. Viņa kaps ir tukšs! Jēzus dzīvo! Jēzus ir augšāmcēlies! — Tāpēc priecājieties un atmetiet visas skumjas! Jēzus ir pārvarējis nāvi!” — Visi izbrīnījušies viņu uzlūkoja, bet neko nejautāja; tad arī tās trīs sievietes klusēdamas devās uz klints kapu.

Nikodēma dārzā viņām jau nāca pretī Marija Magdalēna un aizgrābta sauca: “Kaps ir tukšs! Jēzus dzīvo! Es no tālienes Viņu redzēju, steidzos pie Viņa, lai Viņu apskautu, bet Viņš novērsās un teica: “Nepieskaries Man!” — Bet man jums visiem jāpasludina, ka es Viņu redzēju!”

Pavisam samulsušas sievas kopā ar viņu steidzās atpakaļ pie kapa un viņas vārdi izrādījās patiesība; akmens bija aizvelts prom, kaps bija tukšs. Tomēr divi mirdzoši jaunekļi sargāja kapa vietu un viņām pavēstīja, ka Meistars esot augšāmcēlies.

Pēteris un Jānis bija sekojuši sievietēm un nu pie kapa tāpat redzēja eņģelus. Savādi savīļņoti visi atgriezās atpakaļ Nikodēma mājā un draugiem atstāstīja šo brīnumu. Nu cits caur citu runāja: “Meistars dzīvo! — Varbūt katru acumirkli Viņš var nākt pie mums! — Vai arī mēs Viņu meklējam pie citiem mācekļiem?” — Tikai Marija Magdalēna bija klusa un pilna iekšēju skumju, jo Viņu redzēt, ar Viņu runāt un tomēr nedrīkstēt Viņam pieskarties — tas viņas sirdij, kas ilgojās pēc Jēzus, bija pārāk sāpīgi.

Jānis redzēja viņas bēdas un centās ar vārdiem paskaidrot, ka tagad Meistars esot satverams tikai garīgi debešķīgā mīlestībā. “Un tādēļ arī tev, mīļā Magdalena, vajag atbrīvoties no tā, ka Jēzus bija mums līdzīgs cilvēks! Tagad tev vajag mācīties aptvert, ka Viņš no mūžības uz mūžību ir Dievs!”

Jānis turpināja: “Saprast, ka Viņa tapšana par cilvēku notika, lai mūs, cilvēkus, atbrīvotu no senā Ādama lāsta. Jā, lai mums, cilvēkiem, ierīkotu ceļu uz iekšēju dzīvību kopā ar Dievu kā mūsu Radītāju un Tēvu! Un tāpēc būt par paraugu visiem cilvēkiem, kā pielietot pareizu līdzekli šī ausgtā mērķa sasniegšanai. Lai sasniegtu šo svētlaimīgo, bet tīri garīgo savienību ar Viņu kā mūsu Dievu, Tēvu, Viņš kā cilvēks šeit starp mums uzsāka savu lielo un sen apsolīto atpestīšanas darbu. Šis Viņa darba laikmets tagad ir garām. Otro mēs vēl drīkstam līdzpiedzīvot. Tomēr trešais vēl stāv priekšā visiem tiem, kas Viņa mīlestības un iekšējās patiesības garā kā cilvēki sekos Viņa priekšzīmei. Tāpēc ar taviem jutekļiem nemīli vairs Jēzu kā cilvēku, bet gan savaī sirdī mīli Viņu tikai kā tirāko Garu! Tad Viņš pēc sava apsolījuma garā atklāsies arī Tev, tāpat kā mums!”

Šie vārdie ievainotajai sirdij bija kā balzāms, bet arī citi uzmanīgi klausījās šajā dziļajā atklāsmē par Jēzus iekšējo būtību un iekšēji kļuva priecīgāki, kaut gan viņu mīļotais Meistars viņiem visiem tomēr ļoti trūka. Tad mācekļi un Pēteris kā pirmais devās ceļā un steidzās uz Jeruzalemi pie citiem brāļiem, lai viņiem pasludinātu: Meistars dzīvo!

Kapteinis jau iepriekš atvadījās ar vārdiem: “Mani sauc pienākumi! Man vajag pārmeklēt kapu un tad paziņot Pilātam! Kad viņš steidzās caur dārzu, nebija redzams neviens romiešu postenis. Viņš izbrīnījās un tad pats iegāja klints alā. Te viņš pārdabīgā gaišumā atkal redzēja tos abus jaunekļus, kurus jau reiz redzēja garā un kuri viņam tagad uzsauca: “Steidzies un izpildi savu pienākumu! Meistaram tevi vajag!”

Kapteinis steidzās pie Pilāta un ziņoja: “Krustā piesistā kaps ir tukšs! Jēzus dzīvo! Dažas sievas viņu jau redzēja un runāja ar Viņu! Šeit katra maldīšanās ir izslēgta, es pats pārmeklēju kapu!”

Pilāts, kam šī dīvainā ziņa jau iepriekš bija pateikta, tagad lika nākt sardzei. Viņiem ar zvērestu vajadzēja apstiprināt savus izteicienus un arī, ka kāda krāpšana esot neiespējama. Un tad viņi ziņoja: “Naktī visu apkārtni pēkšņi apgaismoja spēcīgs zibens, un gaismā viss bija saskatāms, bet nekur nebija redzams kāds cilvēks. Zibens saplosīja klints kapu un akmens izejas priekšā bija kā izzudis, tomēr no kapa spiedās tik gaiši gaismas stari, ka tie mūs pilnīgi apžilbināja un nometa pie zemes. Un tad visapkārt atkal bija dziļa nakts. Pēkšņi zeme zem mums bija tik nepatīkami karsta, ka mēs bēgām un mūsu mītnē paziņojām par notikumu.”

Neparastā notikuma priekšā Pilāts nezināja ko iesākt, tāpēc viņš ausgstajam priesterim nosūtīja rakstu ar jautājumu: “Ko jūs sakāt par šo atgadījumu?” Rakstu nobeidza ar vārdiem: “Šī nevainīgā vardarbīgā nāve nebija mana griba, bet gan jūsu! Tagad arī jūs nesat atbildību!”

Šis vēstījums starp templešiem izraisīja paniku! Viņi pēkšņi ticēja, ka viņiem pienākusi pastarā diena. Jēzus dzīvo? Kas bija darāms? Lielākā daļa aizlavījās prom no tempļa. Viņu sirdīs pamodās sirdsapziņa. Bet Pilāts nekādu atbildi nesaņēma.

LĀCARA VIESNĪCĀ

Arī Lācara viesnīcā pie Jeruzalemes, kas visiem draugiem bija zināma, mācekļi atnesa priecīgo vēsti, ka kaps esot tukšs, un ka dažas sievas Jēzu jau redzēja un ar Viņu runāja. Kad vakarā tur bija sapulcējušies visi mācekļi un daudzi draugi, Jānis vēlreiz runāja par to, ka Jēzus nu vairs neesot cilvēks, bet gan tīrākais Gars, bet kas tagad viņiem visur varot parādīties savā iepriekšējā cilvēka formā. — “Jo,” — Jānis teica — “cik neaptverami tas arī var skanēt, šeit tas kļūst patiesība. Viņš būs tur, kur Viņš tiek pielūgts un mīlēts garā un patiesībā! Un ja mēs visi savās sirdīs esam cieši savienoti, tad Viņš arī ir pie mums un starp mums! Šī tīri garīgā esamība ir Viņa brīvprātīgo, nevainīgo ciešan un nāves sekas. Viņš ir pārrāvis visas nāves cilvēciskās barjeras un viss laicīgi cilvēciskais ir kļuvis dievišķīgs. Un tāpēc esam pacietīgi! Viņš jau zina stundu, kad Viņš arī mums var būt saskatāms. Bet mēs caram uz Viņa nākšanu un pateicīgi priecājamies, ka Viņš arī par mums ir pārvarējis nāvi! Lai mūsu mērķis, mūžīgā dzīvība, kopā ar Viņu mūsu priekšā kļūst jo mirdzošāks!”

Visi klusi klausījās šajā jaunā atklāsmē par viņu mīlā Meistara dievišķiem nodomiem pie Viņa brīvprātīgās miršanas un centās to sevī uzņemt. Ap pusnakti tad atnāca mācekļi no Emmas un stāstīja viņu brīnišķīgo piedzīvojumu ar Augšamcēlušos Jēzu.

PIE NIKODĒMA

Agri no rīta mācekļi kopā ar Lācaru un draugiem atkal gāja atpakaļ pie Nikodēma un tur palikušajiem un pavēstīja viņiem par Augšamcēlušā ierašanos pie viņiem. Visi bijīgi klausījās brīnumainos vārdus, tad iestājās dziļš klusums un neviens neiedrošinājās ko jautāt. Tad pēkšņi starp viņiem stāvēja Meistars! Viņa skaidrais skats visiem dziļi gāja sirdī un sievietes nevarēja apvaldīt asaras.

Bet Jēzus runāja: “Miers! Svēts miers lai ir ar jums! Jūsu ciešanas lai pārvēršas priekā! Lai beidzas visas jūsu sāras, tā kā nu Es atkal esmu pie jums! Bet tik redzams, kā tagad, Es vienmēr nevaru uzkavēties pie jums. Jums atkal pavisam brīvi un iekšēji spēcīnātiem vajag kļūt par Maniem lieciniekiem, Mana Gara nesējiem, lai darītu to, ko Es jums arī tik bieži mācīju. Mans Gars jūsos katrā laikā jums apliecinās, ko jūs Manā Vārdā drīkstat darīt un veikt! Palieciet mīlestībā! Palieciet savienoti Manā Garā un kalpojiet viens otram! Tad jums jāpieredz, ka Es esmu tas, kas jums arī tagad kalpo, kā Es to darīju kā cilvēks! Nejaudājiet: “Kur Tu biji?” Lai Mans Gars to vienmēr pavēsta jūsu garam! Tas jūs ievēdis visā patiesībā un gudrībā! Un visiem, kas izpilda Manu gribu, to jāpieredz. Bet tagad vairs neklusējiet cilvēku priekšā, lai arī jūs kļūstat darītāji! Mana mīlestība jūsos lai vienmēr ir jūsu spēks! Esiet visi svētīti un sveiciniet citus brāļus! — Lai miers ir ar jums!”

Viņa skats svētīdams kāvējās pie klātesošajiem un tikpat ātri, kā Viņš parādījās, Viņš atkal kļuva neredzams!

Mācekļi klusēdami skatījās. Bet Viņa māte tīrākā priekā raudāja. Atkal tas bija Jānis, kas ņēma vārdu un runāja: “Mīļie brāļi un mīļās māsas! Tagad jūs visi paši redzējāt: Meistars dzīvo! Viņš ir starp mums un savā mīlestībā vienmēr klātesošs! Tagad tas atkarīgs no mums, Viņam sagādāt tikai prieku! Neizmērojama ir šī laime, ka Viņš Pats ir mums parādījies! Un tas, ko Viņš mums nepateica, to mēs jūtam, ka Viņa bezgalīgā mīlestība uz mums vēl vienmēr ir tā pati kā tad, kad Viņš starp mums dzīvoja kā cilvēks. Bet starp mums ir viens, kas bija Viņa vislielākās apžēlošanas liecinieks. (Romiešu kapteinis caur saviem garīgiem redzējumiem.) Un es apziņos, ka šo lielo Jēzus darbu neviens cilvēks nekad nevar aptvert un novērtēt! Cik augstu tomēr stāv Viņa mīlestība pret mūsu vājo mīlestību! Mēs bijām savtīgi, cerējām tikai uz Viņa mīlestības brīnumiem un visvarenību un ne par ko citu neraizējāmies! Šeit man vajag atcerēties brāli Indu! Kāpēc viņa dvēseles postā mēs viņu atstājām vienu? Bet Kungs arī par to zināja un modināja vienu citu brāli, kas mīlēdams uzņēma nomaldījušos! (Dismiss.)

Mēs, kas pastāvīgi sēdējām pie viena galda un no Viņa baudījām mīlestību pēc mīlestības un žēlastību pēc žēlastības, mēs jutāmies atstāti un skumu pilni! Ak, mūsu dvēseļu mīlestības lielā nabadzība, kuru mēs šeit parādījām, es kaunos par to! Tā vietā lai ticētu, mēs bijām mazdūšīgi! Bet tagad, kad mēs Meistaru redzējām un dzirdējām, mēs atkal esam priecīgi! Tādēļ pateicamies visi Viņam par šo jauno laimes sajūtu! Ak Kungs Jēzu, paliec pie mums, lai mūsos vairs netop vakars. Uz mūsu vēl tik vājām dvēselēm krati no sava pilnības raga, lai mūsu miesas un dvēseles ir veselas! Lai mēs topam patiesi liecinieki Tavai mūžam nebeidzamai mīlestībai! Āmen!”

Svēts klusums, svēts miers apņēma visu sirdis. Tad piecēlās Lācars, vēlreiz pateicās Kungam par Viņa atnākšanas bezgalīgo žēlastību un lūdza mācekļus un visus klātesošos kopā ar viņu nākt uz Betāniju, lai arī tur visi uzzina, ka Jēzus dzīvo —, un arī viņu sirdis iestājas miers un prieks. Pēc mīlestības mielasta, kad vispārējs prieks sasniedza savu augstāko punktu, Lācars vēlreiz mudināja doties ceļā. Atvadišanās bija aizkustinoša, tā kā daudzi gribēja sekot tikai vēlāk. Katrs juta, ka kopējās ciešanas un kopējais prieks visas sirdis sakala ciešāk kopā.

DIEVA PILSĒTĀ

Ceļā uz Betāniju vīri devās caur Jeruzalemi, kur visi bija redzami satraukti. Tempļieši bija pārbaudījuši klints kapu, romiešu garnizons pastiprināja savu sardzi un tuvojās jaunas grupas, kuras iedzīvotāji vēroja bailīgiem skatiem. Visur sapulcējās cilvēki, kas dzīvi sarunājās, kāda iemesla dēļ romiešu komandieris visās atklātās vietās lika sadalīt divkārsus posteņus. Un tas viss — Jēzus dēļ!

Kad kapteinis kopā ar Lācaru gāja garām Poncija Pilāta pilij, viņi ceļā uz Betāniju kā pavadoņus drošībai lūdza vēl dažus karavīrus. Arī tempļa apkārtnē valdīja liels satraukums: no vissvētākās vietas plūda tāds liels karstums, ka augstais priesteris nevarēja tuvoties kvēpināmam altārim, un priekšgars vēl nokarājās pārplēsts. Parasti tempļa priekšpagalms bija tā vieta, kur dažs labs veica labus darījumus, tad šodien viss bija kluss, jo cilvēki interesējās tikai par Jēzus augšāmcelšanās brīnumu. Iedarbojās Lielās piektdienas izbailes un saprātīgākie skaļi sauca: “Jūs piesītāt krustā nevainīgo! Kas mums lai palīdz, ka mums tiek atlaista Dieva soda tiesa?!”

Kapteinis kopā ar Lācaru piegāja pie viņiem, lika apklust un sauca: “Jūs Jeruzalemes pilsoņi, saglabājiet mieru un ejiet savās mājvietās! Jēzus, tas krustā piesistais, ir dzīvs! Nebaidieties Viņa! Ja Viņš kā cilvēks bija jūsu draugs, tad šodien kā no kapa augšāmcelies Viņš tāds ir jo vairāk! Un visa Viņa mīlestības un pazemības mācība turpina dzīvot! Tāpēc ticiet Viņam, mīliet viens otru un aizmirstiet pēdējo dienu skumjas, jo Viņš cieta par svešu pārkāpumiem un ir izlīdzinājis visus mūsu grēkus, kā tas Jesajā jau ir rakstīts, un ar to ir turējis Dieva Vārdu! Tagad mums Viņam jāpierāda, ka Viņš nav velti cietis un cīnījies! “Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko viņi dara!” — Šie Viņa pēdējie vārdi mums dod Viņa lielās mīlestības uz cilvēkiem pierādījumu. Tagd jums vairs nevajag nekādu priesteru kārtu, jo Jēzus ir pārņēmis augstā priesteru amatu. Viņš dzīvo! Bet Viņš grib mūsu pašu sirdis apdzīvot kā savus Viņam no Dieva svaidītus tempļus. Tāpēc mierā dodieties mājup un vienmēr saglabājiet mieru! Mēs kā romiešu pagāni aizsargājam jūsu jauno ticību!” Kapteinis sveicinādams atkāpās. Bet Lācars priecājās par jauno biedru un teica: “Kāds prieks! Kāds gars! Patiesi, Evaņģēlijs ir Dieva spēks, kas visus, kas tam tic, dara svētlaimīgus!”

BETĀNIJĀ

Pēc ilgāka jājienu draugi sasniedza Betāniju, kur viņiem tika parādīta visa iedomājamā mīlestība. Arī šeit jau bija atnākusi ziņa, ka Jēzus vairs neesot kapā. Bet tagad visiem iedzīvotājiem, arī kalpiem un kalponēm tika pasludināta patiesība — Jēzus dzīvo! Jēzus ir izlauzies cauri nāves tumšajai naktij un ar to nāvei atņēmis visu skumjo un smago! Tagad māsa Marta saprata Viņa vārdus: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība!”

Tomēr Marija, parasti tik mierīga, tagad bija satraukta un uzstādīja tik daudzus jautājumus, ka neviens nespēja viņai dot kadu patiesu atbildi. Tad pie viņas pienāca kapteinis un runāja: “Nomierinies un priecājies! Jēzus arī tevi, kā šeit visus citus, lika sveicināt! Viņa tūlīt kļuva mierīgāka un kapteinim pateicās par labo vārdu. Šis sveiciens viņai bija tā maize, pēc kuras viņas mīlestība ilgojās, un viņa sniedza romietim abas rokas, vēlreiz viņam pateicās un lūdza viņu šo mītni uzlūkot kā savu.

Tikai pēc neliela pārtraukuma, kamēr ceļinieki nomazgājās un atsvaidzinājās, atsevišķus piedzīvojumus ar Augšāmcēlušos varēja atstāt. Nakts pienāca un pagāja, neviens nedomāja par nogurumu vai atpūtu — tas jaunais, necerētais neļāva sajūst neko citu kā lielu laimi. Meistars dzīvo un varbūt nāk arī pie mums?! — Un Marija, Lācara māsa, jau deva norādījumus visu sagatavot Meistara apsveicināšanai. Tā mierā un apcerē pagāja vairākas dienas. Viesi un draugi nāca un gāja; kapteinis sevišķi priecājās, kad atnāca Marija, Jēzus māte, un Magdalēna, un gribēja palikt Betānijā ilgāku laiku.

Kādu rītu sūtnis no Kisas atnesa ziņu par Kisjona tuvošanos, un kad bija sasniegts dienas vidus, viņš jau pats ieradās Betānijā. Kāda priecīga atkalredzēšanās! Kad Kisjons un Marija kopā drīkstēja nedaudz ieskatīties viņu mīlotā Jēzus lielajā atpestīšanas darbā garīgajā pasaulē, viņu prieks pieauga līdz svētlaipei. Debesu gara būtnei viņiem pasludināja lielo laimi, ka visi, kas bija sen miruši un savu priekšstatu tumsā maldījās par viņu esības uzdevumu un mērķi, tagad varēja satvert Jēzus žēlastības roku, lai no visiem maldiem tiktu vesti gaismas skaidrā atpestīšanā. Mirdzošs eņģelis abiem paskaidroja: “Kopš visas radības pastāvēšanas vēl nekad netika piedzīvots, ka labais un mīlestība uzvar! Mēs gan nodrebējam aiz sāpēm, kad Kungs cilvēka Dēla apsegā mirdams Sevi upurēja, un ar to Savai radībai piešķīra jaunu garu. Bet kāda svētība, kāds prieks bija tad redzēt un sajūst visu to dzīvības pilno laimi, kas smaka viņu šauros kapos (šaurajos pasaulīgajos priekšstatos un vērtībās, kam garīgajā pasaulē nav nekāda pastāvīguma). Tagad nevieni vārti vairs nav aizslēgti! Vairs nav vajadzīgs neviens sargs! Katrs par sevi ir pats savs sargs. Bet mēs godbijības pilni visās sirdīs, kas Jēzu mīl un garā grib līdzdarboties pie Kunga atpestīšanas darba, stāvam šī jaunā gara dzīvības priekšā! Pateicīgā mīlestībā daudzi jau steigās pie tāda darba. Jo no šī laika svētlaimīgākās debesis nu ir to kopējs īpašums, kas uz šīs zemes Jēzu atzīst kā mūsu Kungu, caur ko ļaunā vara ir ievērojami mazinājusies!”

Pēc kāda pārtraukuma eņģelis turpināja: “Jums tikai būtu jāredz un jāpiedzīvo, kā Lucifers, kritušais brālis, ar saviem eņģeļiem sapulcējās ap Golgātu, lai saviem vasaļiem sagādātu pierādījumu: “Lielais paliek lielais!” (Tas nozīmē — viņš pazemībā nepakļausies dievišķajai gribai). Tāpēc viņam, Luciferam, drīz pilnīgi piederēs vara! Tomēr tad viņš piedzīvoja savu lielāko sakāvi! Jo tas Lielais nekļuva par mazu, nē, tas brīvpriecīgi kļuva par Visniecīgāko! Un ar to visai mūžībai ir dota iespēja, ka Jēzus Garā visniecīgākais var pacelties par visaugstāko. Ja līdz šim mūsu Dieva acis varēja priecāties par kādas dvēseles skaidrību, un uz visiem, kas pēc kārtības un sirdsapziņas centās izpildīt likumu, skatīties ar labpatiku, tad tagad Viņa skats ir sevišķi pievērstis tiem, kas ir dziļi grēkos un pārkāpumos. Mīlēdam Viņš viņiem sniedz Savu Tēva roku, lai arī viņi satver laimi un iegrimst sava Pestītāja iekšējā dzīvībā.

Un tā klausieties: Ko mēs redzam, redz arī Lucifers! Un viņa lielākās bēdas, ka viņš vairs nevar izrādīt nekādu pretestību šai gara dzīvībai no Ģetzemes un Golgātas! Priecājieties! Priecājieties, jūs, šīs zemes cilvēki! Pie jums lejā ir nolaidušās debesis, kas uz šīs zemes iekārtoja savu pamatu un caur dzīvu Jēzus Garu cilvēkos visiem kļūst saskatāmas! Āmen!”

Kad šis garīgais piedzīvojums tika uzticami pavēstīts, visiem klātesošajiem acīs bija prieka asaras, tomēr tas skaistākais viņu sirdīm trūka — Pats viņu mīļotais Jēzus! Un jau mazinājās cerības Viņu redzēt.

KUR JĒZUS KAVĒJAS?

Tad vēl nāca draugi no Tiras un Sidonas, lai pie Lācara smeltu skaidrību par Jēzu. “Jo” — tā viņi teica — “Jeruzālemē patiesība vairs nav atšķirama no meliem! Apkārt kļūst daudzas leģendas, kur Jēzus ir redzēts. Un tā uzticamais draugs un brāli, saki mums, vai tu Jēzu redzēji vai pat ar Viņu runāji?”

Lācars ar roku norādīja uz Mariju un Magdalēnu un teica: “Viņas bija pirmās, kas Jēzu redzēja! Mēs pārējie arī Viņu redzējām, bet tikai vēlāk. Tomēr ja jums būtu dziļāka ticība Viņa misijai un ja jūs būtu vairāk sekojuši Viņa vārdiem, arī jūs jau varētu piedzīvot Viņa augšāmcelšanās brīnumu! Tomēr ne tas ir svarīgākais, ka kāds Viņu redzēja, nē, tas svarīgākais ir, ka mēs ticam, ka Viņš dzīvo un ka caur mūsu dzīvu ticību var dzīvot arī mūsos. Tad mūsu ticība mūs ved uz iekšēju dzīvību kopā ar viņu un rāda nepieciešamību vēl vairāk ievērot Viņa gribu un censties to izpildīt.

Esiet pārliecināti, tagad visai pasaulei tiek atklāts: Cilvēks Jēzus nesa miesu un asinis, lai upurētu to samaksātu mūsu un visu cilvēku pārkāpumus! Tagad mums Viņu jānes mūsu miesā, lai mēs samaksājam, kas mūsos pašos vēl palika parādā svētajiem Dieva mudinājumiem. Tad Viņa dzīve kļūs mums par priekšzīmi un Viņa miršana un augšāmcelšanās par glābēju enkuru, pie kura var pieķerties, kas tikai

grib! Bet kur ir sastopama nopietna griba, no augšas nāk klāt spēks. Jo caur Jēzus aiziešanu no mums cilvēkiem šeit no Viņa spēka mums ir garīgs spēks un no Viņa dzīvības garīga dzīvība.

Cik ilgi Viņš staigāja starp mums, mēs no Viņa saņēmām žēlastību pēc žēlastības. Bet ja mēs tagad pieņemam Viņa svēto gribu un pēc tās darām, mēs drikstam dot! Un tas tā paliks visā mūžībā, ka lielākā un laimīgākā svētlaime pastāvēs došanā. Bet ko mēs drikstam dot, ir viņa mīlestība mūsu esamībā!”

Visi nopietni skatījās uz Lācaru, kura runa uz jaunatnācējiem atstāja dziļu iespaidu. Tomēr slepena vēlēšanās, ja iespējams, Jēzu arī redzēt, bija lielāka kā viņu ticība un vēlēšanās pēc tādas iekšējas sakarsmes ar Viņu.

Kapteinis lasīja viņu domas un izteica savus iebildumus un teica: “Piedodiet, mīlie draugi! Jūs meklējat Jēzu šeit, Betānijā? Vai jūs nezināt, ko Viņš visiem neatlaidīgi lika pie sirds: Paliect Manā Garā! Tad Es palieku pie jums un jūsos! — Vai jūs mīlie draugi ticat, ka Jēzus kā Augšāmcēlušais jums vēlreiz tā nāktu pretī, kā Viņš darīja kā cilvēks? Nē! Viņa kopš mūžības paredzētais darbs ir paveikts! Tagad cilvēki caur Viņa cilvēka esamību saņem Viņa mīlestības garu! Un Viņa miršana pie krusta bija Viņa tapšanas par cilvēku nobeiguma akts, zīmogs! Debesis un zeme nu Viņam ir vienādi tuvas. Tomēr caur Viņa svēto mīlestības garu un patiesības dabu mēs atrodam ceļu pie Viņa un sevī arī spēku iet pa šo bieži grūto ceļu. Katrā cilvēkā mājajošā Dieva Gara dzirkstele gaiši norāda virzienu un mūsos liek vēlēšanos vienmēr rīkoties tā, kā Viņš dzīvoja mūsu priekšā.

Ak, ja es agrāk būtu pazinis Jēzu! Es, kas lika pie Viņa izdarīt apkaunojošāko, es drikstēju piedzīvot Viņa mīlestības brīnumaināko. Jo Viņš kā mūžīgā mīlestība man piedeva, un debešķīgs prieks atdzīvināja manu sirdi, kopš es zinu, ka Jēzus dzīvo. Tāpēc nemeklējiet Jēzu ārēji. Centieties būt tādi, kāds bija Jēzus — un Viņš ir pie jums un jūsos! Arī jūs pieredzēsiet Viņa svētību, kā Es drikstēju to piedzīvot! Tomēr tagad es gribu klusēt, jo mana sirds liek man apklust.”

Visi klātesošie pārsteigti skatījās uz romiešu kapteini un apklusu. Lācars jūta, ka žēlastība varenī darbojas visu sirdīs, un sev teica: “Tikai mierīgi, mana sirds! Jo mierīgāks es esmu, jo tā kļūst spējīgāka uzņemt šo Viņa žēlastības garu.”

Tad par godu draugiem tika pagatavots mīlestības mielasts, pie kam viena vieta palika brīva vēl vienmēr ar ilgām gaidītajam. Lācars un Kisjons dažu ko pastāstīja no Jēzus dzīves, un visi kļuva īsti priecīgi, līdz Lācars savus viesus uzaicināja tagad doties pie miera un mīļāk agri no rīta no tuvā pakalna aplūkot saules lēktu.

RĪTA LŪGŠANA UZ PAKALNA

Nedaudzās nakts stundas pagāja ātri. Lācars uz pakalna jau bija licis visu sagatavot; kad izklātās segas un tepīkus viņš vēlreiz pārskatīja, no otras puses pie viņa nāca kāds vīrs. Lācars paskatījās uz vīru un gaja viņam pretī, lai viņu sveicinātu un jautātu viņam, no kurienes uz kurieni viņš dodas. Tad viņam aizrāvās elpa un gandrīz kā miris viņš noslidēja pie zemes. Svešniekā viņš pazina Meistaru!

Tas uzlika viņam uz galvas Savas rokas, satvēra viņa roku un atkal pacēla augšā un runāja: “Mans brāli, Mani varenī velk pie tevis, jo tava mīlestība ir balzams Manai sirdij. Spēcinies arī tu Manā mīlestībā, lai tu vari izpildīt savus mīlestības pienākumus un esi un paliec Manas mīlestības dzīves nesējs. Un tad atved arī savus draugus šeit, tomēr neizpauž par Mani, viņiem pašiem Mani jāpazīst!”

Lācars noskūpstīja Meistara roku un pār viņa vaigiem ritēja tīrākā prieka asaras; tad viņš steidzās atpakaļ mājā un visus ielūdza ātri nākt uz pakalna; arī savām māsām darbus atstāt kalponēm un noteikti nākt līdz.

Marija un Marta ļoti pārsteigtas skatījās uz brāli un redzēja, ka viņš bija raudājis. Tad Marija viņam jautāja: “Brāli, kāpēc tu esi tik bēdīgs un esi raudājis?” Lācars smaidīdams atbildēja: “Ne skumjas, bet gan prieks bija tā iemesls! Arī jus to vēl redzēsiet, nāciet tikai, nāciet!” Ar svētu nojausmu sirdī viņas ātri sekoja Lācaram, kurš steidzās pa priekšu.

Citi nevarēja šo steigu izskaidrot. Viņi arī tik ļoti bija iegrimuši sarunās, ka viņi nepamanīja, kā starp viņiem un kopā ar viņiem uz pakalnu gāja kāds vīrs baltā mētelī. Tagad ļoti nopietni sarunādams nu pienāca arī Kisjons, Nikodēms un draugi no Tiras, un Lācars vēl dzirdēja vārdus: “Ne šī ir galvenā lieta, ka jūs varat apliecināt: “Es redzēju Jēzu!”, bet tagad un visā nākotnē būs svarīgāk, ka savā dzīvē mēs parādām Viņa mīlestības garu, un ka caur to visai pasaulei vajag uzzināt, ka Jēzus dzīvo! Jo viņš nav veltī miris! Jo Viņa augšāmelšanās mūsos ir kļuvusi patiesība un katram Viņa sekotājam

neapgāzams pierādījums: tagad arī es drikstu patiesi dzīvot caur Viņa garu mani!”

Lācars priecājās par savu draugu dedzību un pie tam uzlūkoja klusi smaidošo Meistaru. Tagad draugi palika stāvam, kā neapzināti lūkojās tālumā — un tad arī viņi pazina Meistaru. Nu arī pārējie ieraudzīja un pazina Meistaru un debešķīgā priekā visi bija līdz asarām aizkustināti. Gaidu pilni viņi tad klausījās Meistara vārdos, kas runāja: “Miers, miers, svēts miers lai ir ar jums! Mana mīlestība uz jums Mani vēlreiz skubina būt jūsu vidū, lai jums rādītu Manas mīlestības un pazemības zīmi. Uzlūkojiet Manas rokas, uzlūkojiet Manas kājas. Manu aklo bērnu roku caururbtas! Svētot Es šīs manas rokas lieku jums uz galvas!” Pie tam Jēzus gāja no viena pie otra un svētīdams uzlika Savas rokas uz viņu galvām. Viņš sāka pie Marijas, savas miesas mātes un teica: “Ka tu Mani mīli, to zinu ne tikai Es, bet gan visi, kas tevi pazīst. Bet nākamībā tava mīlestība uz Mani kļūs kā uzlecoša saule pie debesīm. un caur tevi vēl daži labs bērniņš uzzinās, ko mīlestība spēj panest un izdarīt! Mēs paliekam viens!”

Marijai Magdaēnai Viņš teica: “Ak, bērniņ! Tik ilgi kamēr tavas ilgas mani redzēt ir lielākas, kā piesavināties Manu mīlestības dzīvi, tavas ilgas paliks neapklusinātas. Mīli! Mīli! Mīli! Un es tevi nekad neatstāšu! Tomēr tu nedrīksti gribēt ar savām rokām Mani aizskart, bet gan ar savu sirdi!” Jēzus svētīdams gāja tālāk, pie kam Viņš katram teica mīlestības un apsoliņuma vārdus. Kad Viņš pienāca pie Kisjona, Viņš teica: “Brāli, tagad vēl trūkst viens, un tas ir, ka tu tavējiem un visiem ar kuriem tu saskaries aizvieto Mani!”

Un Viņš pienāca pie Marijas Martas un Lācara, svētīja viņus un runāja: “Arī jūs, Mani mīlie, visiem, kas nāk pie jums, pavēstat Manu mīlestību! Jūs zināt, ka Betānija ir debesīm iesvaidīta. Katram, arī tam mazākajam šeit jauzzina, ka jūs esat Menējie, un ka viss, kas jums pieder, pieder visiem, ja Man uzticamie cieš postu un trūkumu. Tagad ne tikai jūs klātesošie, nē, visi, kurus savieno Manas mīlestības Vārds un Gars, iestājaties apvienībā! Ja arī Es redzami vairs neuzturos starp jums, tomēr nevienam nav Manis jātrūkst! Jūsu sirdīm jums visiem jāpasludina: Es esmu pie jums katru dienu, katrā laikā un stundā! Un tagad es jūs lieku manā vietā: Visam, ko jūs šajā Garā sakāt un darāt, jābūt it kā Es to būtu teicis un darījis. Jo nākamībā šim pinīgi jāapstiprinās šiem vārdiem: No šī laika jūs neko vairs nedarīsiet bez Manis. Un tagad izsalkušau un un aklai, pēc mīlestības alkstošai pasaulei dodāt Manu Vārdu un Manas mūžīgās dzīvības atbllāzmu, Kā no Manis ir atkāpusies visa nāve un Mana dzīvība var izlauzties cauri visai bezgalībai, tā arī jums jānotiek! Tāpēc paliekat Mani, un Es visās mūžībās palikšu pie jums.

Un tagad esat brīvi! Brīvi no visām vājībām, no vsas garīgās tumsas. Brīvi no visiem nepareiziem priekšstatiem par Mani, kā jūsu Dieva esamību, kas kā Cilvēka Dēls Jēzus ir kļuvis jūsu mīlestības pilnais Tēvs. Kļūstiet manas esamības liecinieki un jūs salaužat Elles saites, ķēdes un vārtus! Viss, kas vēl ir saistīts, caur jums cer uz atbrīvošanu, lai jums pie sirds ir likts viss, kas vēl ir neatrisināts! Un tā Es nu šķiros no jums un tomēr palieku pie jums un starp jums! Dažkārt jūs jutīsieties vietuļi, un tomēr Es esmu jums tuvu! Ciešanas un pārbaudījumi gribēs jūs novājināt, un tomēr Es jūsos esmu tas Spēks! Tādēļ apdomājiet: Mans Vārds un Mana Mācība, kas jums tomēr paliek, prasa patstāvību un brīvu, apmierinātu būtni! Es jūsos vienmēr esmu atrodams, kā kā Es arī jūs gribu atrast Mani visai mūžībai. Mana svētība un Mans miers lai ir ar jums! Āmen!”

Pēc šiem vārdiem Kungs viņu skatienam bija izzudis. Bet uz pakalna bija nāves klusums. Visi bija dziļi saviļņoti, daži raudāja. Pēc kāda iekšējās ieklausīšanās laika pašu sirdīs Viņa vārdu atbalsi Lācars tad runāja: “Mīlie draugie! Es vēlos jums vēlreiz pateikties, ka esat šeit. Es apzinos, ja jūs nebutu mani apmeklējuši, tad man nebūtu bijusi tā žēlastība vēlreiz skatīt mūsu Kungu un Meiztaru. un tā pat es arī pateiktdamies atzīstu mšu uzticamā dieva un Tēva mīlestību, kas zina kāpēc un kādam nolūkam viss notiek. Bet nu mans padomsjums un arī man pašam: Nedzīvojam pagātnei un atmiņām, bet gan tagadnei un nākotnei. Mēs tagad zinām, ka tikai tas viens vajadzīgs, proti, visās lietās skatīties uz Kungu. Jo ar viņa augšāmcelšanos mums visiem ir neklūdīgi pierādījies, ka Viņš dzīvo! Un ja Viņš dzīvo, dzīvo arī Viņa mīlestība uz mums, visiem cilvēkiem. Tagad, šai rīta stundā mēs piedzīvojam mūžīgā rīta sākumu. No šī laika mēs cilvēki esam aicināti dzīvot šajā mūžībā un nemitīgi liecināt, ka arī mēs drikstam dzīvot, jo Viņā liecība uz šī pakalna ir mūsu brīvības vēstule un zīmogs.”

Pēkšņi, garīgā skatījumā likts, Lācars runāja: “Ak, Zeme, ko tu drikstēji piedzīvot! Tikko kā tu drikstēji atgūties no šausmām, ka tavs Radītājs miesā mira, tad caur tevi jau iziet jauns satricinājums. Tu drikstēji piedzīvot, ka tavs Radītājs nav palicis nāvē, un tavas rētas ātri aizdzija. Bet tagad tu kļuvi pagaodināta, ka tavs Radītājs ar Svētām kājām atkal nāk uz šo zemi, tā ka tu saņem jaunu sēklu! Ak, Zeme, tu bagātīgi svētītā! Lūdz Radītāju, ka viņš modina cilvēkus un pasauc eņģeļus, kas šo sēklu

pasargā!

Jo šis jaunais gara auglis šeit piedzimst tikai caur vislielākām sāpēm. Es redzu tautas nākam un tautas ejam, bet šī jaunā Dieva sēkla dzīvos mūsu Kungam! Un es redzu iestājamies laiku, kur viss, viss guļ zemē! Mīlestība atdzīvo un ļauno darbu lāsts dzemdēs citu garu. Un tas pasteidzinās beigas. Ak, zeme, tu vēlreiz piedzīvosi laikus, asiņojušus no tūkstoš ievainojumiem, un pat elementi draudēs tevi iznīcināt.

Tad šeit un tur atdzims lēnprātības un mīlestības gars, spārnots ar tīrāko pazemību, un atceļ tavu lāstu! Jauns mīlestības vilnis pārklās tavu ievainoto miesu un pēc ilga laika tu Dieva mīlestības garu atkal sajūtīsi kā rasu un balzāmu.

Visi lielie gari steidzas pie tevis! Katrs uz šīs zemes vēlas palīdzēt un būt palīgs! Jo tad tu drīkstī piedzīvot vislielāko brīnumu: Lucifers, tavs gūsteknis, pats atver sava cietuma vārtus un noliecas jaundzimušās Dieva mīlestības gara priekšā! Jo tavs Radītājs, Dievs un Uzturētājs roku rokā ar Luciferu iet pa tavu ar puķēm un augļiem pievilcīgi izgreznoto miesu. No Jēzus ievainojuma izlietās asinis, kas svētīja tavu zemes virsmu, kļūst mūžīga spēka un godības avots. Un tu, Golgātas pakalns, tu būsi sargtornis gara dzīvībā! Tu būsi mūžīga miera vieta, jo neviens ienaidnieks vairs neidrošināsies tevi greizi uzlūkot. Tad ienaidnieks ir uz mūžību uzvarēts! Tad tu esi vieta un patvērums, kur nomaldīties piedzīvo mūžībai nepieciešamo svētību. Un tagad, tu, zeme, tu, svētā pasaule, pieņem pateicību, ko mēs jau šeit drīkstējām pieredzēt. Āmen!”

Visi pārsteigti klausījās šajos Lācara vārdos, kurus viņš teica zemei. Un tad Lācars teica: “Jā, mīlie brāļi, es to ieraudzīju manā garā! Un tā kā es to drīkstēju piedzīvot, tā tas gan arī būs, jo tādi skatījumi mani vēl nekad nepievīla! Tomēr neuzkavēsimies pie tā! Ir svarīgāk, ka mēs neaizmirstam Kungu un kā cilvēki pret cilvēku un visu radību un tā arī iepretī zemei izpildam savu pienākumu. Tad Viņa svētība neizpaliks. Tomēr viss šajā rītā notikušais mums gandrīz liek aizmirst materiālo, tāpēc es jūs uzaicinu atgriezties mājā, nedaudz ieēst un šo dienu vēl pavadīt lietderīgi.”

Visiem bija grūti šķirties no skaistā pakalna, tomēr Marija un Marta tūlīt domāja par saviem pienākumiem pret visiem, un kā pirmās steidzās atpakaļ mājās. Lācars bija pēdējais. Mielastā atkal tika dzīvi runāts par pēdējiem piedzīvojumiem un visu sirdis bija priecīgas.

PILĀTS

Priecīgā mielasta vidū atvērās durvis un ienāca iekšā karavīrs romiešu tērpā, lai kapteinim nodotu vēstuli. Vēstuli saņemot, kapteinis šajā karavīrā pazina savu draugu — eņģeli, un liksmi teica: “Nu, draugs, kopš kura laika tu esi romiešu dienestā?” Bet eņģelis savā debešķīgā veidā atbildēja: “Es neesmu romiešu, bet gan mūžīgas mīlestības dienestā! Lasi šo vēstuli, tad tu redzēsi, cik svarīgs tev ir mans dienests!”

Kapteinis pārlauza zīmogu un lasīja, un nobālēja. Jo tā bija viņa atsauksana atpakaļ Jeruzalemē. Ja viņš pavēlei nepaklausīja, viņam jārēķinās ar viņa apcietināšanu, bija rakstīts vēstulē. Jo augstais priesteris pie Pilāta bija viņu apsūdzējis Jēzus no kapa nozagšanas atbalstīšanā! Bet par Jēzus augšāmcelšanos no nāves trūka visi pierādījumi! Rakstā vēl bija piezīmēts, ka pēc visām baumām, Jēzus esot parādījies pie Saviem draugiem, bet kāpēc ne templī? Nu kapteinis vairs nekavējās. Viņš atvadījās no Betānijas un visiem draugiem, kas viņam bija kļuvuši tik mīļi. Viņa roka ilgāk kā parasti kavējās Magdalēnas rokā, un ceļā viņam sekoja laimes un miera vēlējumi. Nikodēms gribēja tūlīt atgriezties Jeruzalemē, un tas bija brīnišķīgs ceļojums, jo eņģelis viņus pavadīja. Ap pusdienas laiku kapteinis pieteicās pie Pilāta, kas bija ļoti pārsteigts, viņu jau redzot, pēc kam kapteinis paskaidroja: “Jā, ja tā nebūtu bijusi Nācarieša griba, tad man tikai tagad būtu rokās vēstījums. Bet nu Nācarietis man sūtīja šo vēstnesi, un tā es tūlīt esmu šeit, lai atspēkotu apsūdzības pret mani! Bet vispirms nu beidzot būtu laiks augsto priesteri Kaipu padarīt nekaitīgu! Redzi, mans brāli, vai nu templieša izteicieni ir patiesība un Nācarieša augšāmcelšanās ir meli! Vai otrādi: augšāmcelšanās ir patiesība! Bet es noteikti zinu, ka Jēzus, krustā sistais un apglabātais, dzīvo, kā es tev to jau pavēstīju. Šodien Viņš bija pie mums Betānijā, mēs Viņu redzējām, un Viņš uz mums runāja, un mums apgalvoja, ka caur Viņa dzīvību arī mēs varam saņemt šo jauno gara dzīvību! Tādēļ tūlīt sūti uz Betāniju šo sūtni — viņš ir viens Dieva kalps un eņģelis, un liec sev rakstiski paziņot par visiem notikumiem šajā rītā! Kamēr sūtnis ir ceļā, es tev jau aprakstu mūsu piedzīvojumu ar Jēzu. Tas tev tomēr varētu būt pierādījums par augšāmcelšanās patiesību, ja atbilde no

Betānijas saskan ar manu aprakstu. Jo šeit nav runa par manu godu, bet gan par no nāves piecēlušā Jēzus patiesību.”

Pilāts lika Lācaram Betānijā izgatavot rakstu, un lūdza tajā cik iespējams labi aprakstīt visus notikumus Betānijā kopš Lieldienu svētkiem, tā kā viņam vajadzīgs pierādījums, jo kapteinis ir apsūdzēts, ka kopā ar draugiem nolaupijis Jēzus liķi un tautai stādījis priekšā kādu citu, itkā Jēzus ir dzīvs! Pilāts vispirms neticēja kapteinim, ka šis karavīrs esot Dieva eņģelis, daudz vairāk viņš domāja, ka kapteinis jau atgriežoties ceļā sastapis karavīrus. Pilāts nu citu klātbūtnē lika visu aprakstīt; dažkārt viņš apmulsis skatījās uz viņu, bet tomēr viņu nepārtrauca. Kad kapteinis teica savu ziņojumu, Pilāts viņam deva roku un teica: “Ja ziņojums no Betānijas ir tikai nedaudz līdzīgs tavējam, tad Tu esi attaisnots, un es tev ticu! Visu tālāko es nu nogaidu.”

Pagāja tiko divas stundas (kuras Lācaram vajadzēja, lai uzrakstītu atbildi), tad sevi pieteica atgriezies sūtnis, par ko Pilāts atkal bija ļoti izbrīnījies. Sūtnis viņam nodeva pilnu aprakstītu rulli. Vispirms Pilāts izlasīja parakstus, kur jau vienīgi vārdi galvoja par patiesību! Tad Pilāts mazai sabiedrībai skaļi nolasīja priekšā ziņojumu, un tajā bija gandrīz tas pats, ko atstāstīja kapteinis. Satraukts Pilāts staigāja šurp un turp, sniedza kateinim roku un teica: “Piedod, ka es tev, romietim, vienu acu mirkli neticēju, bet gan tempļa veikli izvēlēto apsūdzību turēju par patiesību. Bet tagad slepenā misijā es tevi sūtu uz Romu! Ķeizaram vajag uzziņāt par notikumiem šeit, tas ir vienkārši mūsu pienākums. Jo mēs esam nonāvējuši nevainīgu, mēs tiesājām pēc šķietamības! Tomēr notikušo nevar mainīt! Dodies tūlīt ceļā, tevi pavadīs kohorta! Tomēr tam vajag palikt slepenībā, lai templis neiejaucas! Ja viņš grib, ņem tikai līdzī šo tavu draugu, un agri no rīta, dodoties ceļā, tu saņemsi manu rakstu ķeizaram.” Ar to Pilāts atvadījās.

Bet kapteinis par šo pavērsienu, kas viņu spieda doties prom no Jeruzalemes, bija iekšēji satraukts. Viņa acu priekšā nostājās Magdalēnas tēls: “Cik labprāt es no šejienes eju prom, tik nelabprāt es šķiros no tava tuvuma,” — domāja viņš, “tomēr pavēle ir pavēle!” Un tūlīt viņam radās doma vēlreiz iet uz Betāniju, un ejot garām tur nedaudz atpūsties. Eņģelis viņam nu sniedza roku un teica: “Mīļais draugs! Priecājies par šo misiju, jo tu drīksti liecināt par Jēzu! Nevienš ceļš tev nedrīkst būt pārāk tāls, nevienas pūles pārāk lielas un nevienš upuris pārāk smags! Jo ko tu dari Jēzum, tam Augšāmcēlušamies, to tu dari sev un visiem cilvēkiem! Pilāts baidās, jo viņš notiesāja nevainīgu, un tā kā tu esi Viņa augšāmcēšanās liecinieks, viņš cer caur tevi mazināt ķeizara bardzību, lai tālāk paturētu savu vietu šeit Jeruzalemē. Es neeju kopā ar tevi, bet gan vienmēr pēc Kunga gribas tikai atsevišķos gadījumos nākšu redzams pie tevis. Bet baznīcā Jēzus, kā kādā mākonī redzams, tiks pacelts no šīs zemes! Un tā būs zīme, ka Viņa kā cilvēka misija šeit ir beigusies, un ka sākas jauns laiks! Ne itkā jums tagad jādara kas cits, ak nē! Jums arī vienmēr tikai jādara kā Viņš kā cilvēks jums bija paraugs, un ko Viņš visiem cilvēkiem mācīja, jums jātic, un pēc tā jāiekārto sava dzīve! Tad Viņš nāks pie visiem tiem, kas izpilda šos Viņa noteikumus, un viņus piepildīs ar savas mīlestības un patiesības garu. Tāpēc esi pašāvēģis! Lai Kungs ir ar tevi un tevī!” — Nu eņģelis bija pazudis.

Nu Pilāts vēlreiz nāca atpakaļ un ielūdza kapteini savā mājā kā viesi baudīt mielastu. Viņš vēl jautāja: “Kur tavs brīnumainais draugs aizgāja?” Un bija ļoti pārsteigts dzirdēt, ka viņš ir atgriezies atpakaļ savā patiesā esamībā! Jo viņš nav cilvēks, bet gan eņģelis, Dieva kalps!” Pilāts, galvu kratīdams, skatījās uz kapteini, tad viņi abi gāja augšā viņa dzīvoklī. Ienākot viņiem jau nāca pretī Pilāta sieva un Pilāts smaidīdams teica: “Nu tikai labi apskati mūsu viesi, jo viņš, līdzīgi tev, ir Nācarieša apjūsmotājs! Un padomā — Viņa augšāmcēšanās liecinieks! Es savā dzīvē nekad nedomāju, ka Jēzus no Nācaretes man tagad sagādās vairāk rūpju, kā kad Viņš vēl dzīvoja! Un kas zin, kas vēl nāks!”

Bet kapteinis atbildēja: “Tas nav pilnīgi pareizi, jo raizes Viņš var sagādāt tikai tiem, kas šaubās par Viņa augsto misiju un nepārbaudot Viņu notiesā, kā to darīja templis! Brāli, ej reiz pie Viņa draugiem, kas ir krietni vīri, godājami jūdi un ievēribas cienīgi romieši! Tur tev tiks dota patiesība par Viņa mācību! Kādas sirsnīgas attiecības valda starp Jēzus draugiem un kāda dedzība darīt tikai labu! Ko līdzīgu es starp romiešiem, grieķiem un jūdiem vēl nekad neesmu atradis! Bet visbrīnišķīgākais Jēzus mācībā ir: Mēs visi savā starpā esam brāļi, un Viņš kā mūsu Radītājs, mūsu Dievs un uzturētājs grib būt to Tēvs, kas sevī grib uzņemt viņa dievišķo dzīvību. Bet šī dzīvība kļūst kā pašāizliedzīga un svētīga rosme, kas sevi apliecina sirds iekšienē! Un Viņam varēs sekot un sasniegt diženo mērķi tikai ar tādu iekšēju dzīvību, Jēzus garā kļūst patiesi pilnīgs un apzinīgs mīlestībā, apzinīgs patiesībā, lai tad ar šo dzīvības pirm-pamatu mūsos uz šīs zemes radītu jaunu sabiedrību! Jo naidis un meli var beigties tikai tad, ja Jēzus tiek tūlīt pazīts no Dieva Gara cilvēkos, un tad mūs vairs nevar maldināt vai pārvaldīt meli un naidis. Tāpēc

es labprāt eju uz Romu, bet pirms tam es vēlreiz vēlos doties uz Betāniju un atvadīties no maniem jaunajiem draugiem. Varbūt nākat kopā ar mani un tajā laikā iepazīstat šo jauno brālīgās mīlestības garu un savstarpējo cieņu.”

Pilāts atteicās, bet viņa sieva tik dedzīgi lūdza, ka viņš piekrita. Tad viņi baudīja mielastu. Pa to laiku ķeizaram tika uzrakstīts ziņojums, kuru pēc Pilāta norādījumiem uzrakstīja sekretārs. Pilāts pārskatīja rulli, aizzīmogoja un nodeva kapteinim, kas sirsnīgi apsoliya Pilāta vārdā, ja tā esot Dieva griba, to nodot ķeizaram. Klaudija lūdza tomēr vēl vakarā doties uz Betāniju, un abi vīri deva norādījumus, lai ātri varētu aizceļot.

Divi padotie no Pilāta saņēma pavēli divās stundās ar divdesmit pilnīgi apbruņotiem vīriem un apgādātiem ar uzturu diviem mēnešiem būt galmā un izvēlēties tikai krietnākos ļaudis. Tāpat Pilāts kapteinim pavēlēja divās stundās atkal ierasties gatavam doties ceļā. Viņš steidzās savā dzīvoklī, kur ātri sakravājās. Viņš vēl dažas rindiņas nosūtīja Nikodēmam, lai paziņotu, ka Jēzus lietā viņam vajag doties uz Romu.

Stingri noteiktā laikā zemes pārvaldnieka pagalmā karavāna un zirgi bija gatavi aizceļošanai, un ļaudis bija ļoti ziņkārīgi, uz kuriem tik ātri un negaidīti būs šis ceļojums. Pilāts kopā ar sievu līdzās kapteinim nostājās starp apbrīnotiem herkuliskiem stāviem un viņiem teica: “Karavīri, es šo manu un jūsu kapteini sevišķā misijā sūtu uz Romu pie ķeizara. Jums ir sevišķs gods viņu pavadīt. Un tāpēc es arī sagaidu, ka jūs katrā laikā galvojat par jūsu kapteiņa dzīvību. Jo no šīs misijas ir atkarīgs Romas, kā arī mūsu liktenis! Ķeizars izlems mūsu nākotni šeit, un es ceru jūs pēc atgriešanās visus veselus atkal redzēt šeit! Lai tā notiek.” Nu kapteinis saņēma vadību pār mazo pulku un tad teica: “Visvarenā vārdā! Dodamies tālajā ceļojumā! Viņa palīdzība mūs novedīs pie mērķa!” Pilāts ar savu sievu apsēdās īpaši sagatavotā kariatē, un karavāna ātrā riksī devās ceļā.

Diena tuvojās vakaram. Betānijā bija tikpat pārsteigti, kā ļoti iepriecināti par viesiem, kurus atveda kapteinis. Lācars uz sirsnīgāko apsveica Pilātu un viņa sievu — un veda viņus savā mājā, pie kam viņš Pilātam teica: “Augstais kungs! Uzlūko to kā tavējo, un jūti un sajūti garu, kas valda šajā namā!” Tad viņš viņus iepazīstināja ar citiem viesiem.

Pilāts bija dziļi aizkustināts, kad Lācars Mariju viņam stādīja priekšā kā Jēzus māti, bet viņas kļūtais, tīrais skats un maigais rokas spiediens viņam teica: “Šeit ir vairāk kā cilvēciska piedošana! Šeit ir debesu piedošana!” Tikai tagad viņš sajuta vainu, lielo vainu, kuru ticēja varam no savām rokām nomazgāt ar ūdeni, un tā viņš gandrīz stomijās: “Ja es būtu zinājis to, ko es zinu šodien, Jēzus vēl dzīvotu!”

Marija viņam maigi atbildēja: “Jēzus dzīvo! Viņš ir pārvarējis nāvi un Savas dziļās mīlestības dēļ visiem piedēvis! Tāpēc man tev nekas vairs nav piedodams. Bet Kunga vārdā es tev un tavai mīļajai sievietai saku: Esat sirsnīgi sveikti Betānijā, lai miera un mīlestības gars pilda arī jūs, lai šī svētā stunda paliek jums atmiņā! Arī man jūsu atnākšana sagādā tikai prieku! Ja mūsu ciešanas arī bija ārkārtējas un sāpes gandrīz nepanesamas, tad prieks par Viņa augšāmcelšanos tomēr ir vēl tūkstoškārt lielāks! Jo šeit visvareni daiļojas Dieva žēlastība!”

Arī kapteinis apvseica draugus un pavēstīja viņiem savu jauno misiju. Tad viņš uzmeklēja Mariju Magdalēnu, ilgi viņas roku turēja savā, dziļi skatījās viņai acīs un teica: “Tikai tevis dēļ es vēlreiz nācu uz Betāniju; rīt es jau būšu pāri Jūdejas robežai.”

Lācars kalpotājiem jautāja, vai arī visi karavīri un zirgi esot labi novietoti, ko viņam apgalvoja. Kapteinis teica: “Ja tavi kalpotāji saka, ka ir kārtībā, tad es viņiem arī ticu; tomēr, mīļais brāli, ja tev tas ir pareizi, ļauj man šajā naktī reiz kaut ko pārrunāt ar tevi vien.” Šeit Lācars viņam labprāt piekrita.

Mielastā valdīja labs garastāvoklis, tā ka visi bija vienprātīgi un gandrīz aizmirsā, ka starp viņiem ir augstākais romiešu pavēlnieks. Jānis savā maigi nopietnā veidā atstāstīja dažu labu notikumu no Kunga dzīves. Bet kad Lācars pastāstīja par savu atmodināšanu caur Jēzu, tad lepna romietis šņukstēja. Pilāts teica: “Ak, man vaina, mana lielā vaina pie Viņa! — Tagad tu kļūsti par kalnu, kas draud mani nospiest! Kas, kas, no mani ņems šo vainu?”

Lācars uzlika rokas uz Pilāta pleciem un runāja: “Ne tā, brāli! Nav neviena vaina, kas caur labu darbu nevarētu tikt iznīcināta! Tomēr, ja tu patiesi gribi labot to ko tici esam grēkojis, tad izmanto visu varu iespaidu, lai templis nedara tik daudz ļauna Jēzus draugiem. Jo tempļieši, tā kā viņiem ir ļauna sirds, nebeigs Jēzus mācību apkaunot. Darot šādu labu darbu tu tad sevi pašā pieredzēsi, ka Jēzus ir tev piedēvis! Mēs gan esam pārliecināti par Viņa dievišķo patiesību, spēku un godību! Bet vai šai zināšanai jādara labs tikai mums? Ak nē! To nu vajag uzzināt visai cilvēcei — Jēzū dzīvoja Dieva spēks un

godība!”

Lācars klusēja, bet Pilāts viņa vārdiem neatbildēja, bet gan palika iegrimis dziļās domās. Viņā iekšienē vareni strādāja un viņa acu priekšā vēlreiz pārslidēja visas ainas! Vēlreiz nāca smagais jautājums: “Kas šeit ir patiesība?” Savas dvēseles priekšā viņš itkā redzēja ar maigu gaismu sevī uzlecām sauli, viņš piecēlās un klusēdams izgāja ārā.

Klaudija vēroja savu vīru, un mātei Marijai teica: “Ļaujiet viņam tagad iet, viņam vajag būt vienam. Iespaidi, kurus mēs šeit piedzīvojām, ir pārāk spēcīgi. Kāpēc mēs ar jums nesastapāties agrāk? Mums visiem būtu palikušas ietaupītas daudzas cīņas un ciešanas.”

Mierinādama Marija viņai atbildēja: “Klaudija, ļausim visai pagātnei palikt pagātnē! Kad nakts ir gara un iestājas diena ar savu dzīvības gaismu un visu skaistumu, tad arī mēs vairs neatceramies nakti, bet gan priecājamies un pacilātu sirdi pateicamies labajam Radītājam, ka Viņš mums rāda niecīgu daļu no Savas brīnišķās radības. Tā tas lai ir arī tevī. Pēdējās dienas līdzinās naktij, kurā mījās lieli negaisi un zemestrīces. Tā ir pagājusi, un mūsu priekšā ir diena, kura nekad vairs nezudīs! Jo Jēzus nav miris, Viņš tikai īsu laiku bija mums atņemts, lai ap mums un mūsos tad paliktu mūžīgi, vienmēr pēc mūsu gribas un mūsu padevības Viņam!”

Klaudija runāja: “Vislabākā māte! To es vēl pilnīgi nesaprotu, bet tavi vārdi pilda mani ar tādu svētlaimi, kādu es manā dzīvē vēl nekad neesmu piedzīvojusi. Jūsu mīlestība, jūsu savstarpējā vienotība man rāda, kā man manā dzīvē vienmēr trūka. Ko pilsētā, mūsu lokā, prasa pieklājība un paraša, to es šeit jūsu mīlestībā atrodu nemākslotu, garā, pēc kura mana sirds sen ilgojās.” Kapteinis pa to laiku sarunājās ar Mariju Magdalēnu un tas abu dvēselēm bija kā kāda žēlastības dāvana.

Kad Pilāts izgāja ārā, Lācars viņam uz pēdām sekoja. Pilāts zem kāda liela koka apsēdās atpūtas krēslā, kur pienāca arī Lācars un runāja: “Mans draugs, es sevī jūtu prasību neatstāt tevi vienu ar tavu iekšējo cīņu, arī mums tā gāja, tā kā Jēzus patiesība mūsos satrieca visus maldus. Netiesā tikai pats sevi, bet gan visus pārkāpumus liec pie Tā kājām, kuram tu tici esam nodarījis lielāko netaisnību! Man tava iekšējā cīņa ir zināma un tāpēc es tev sekoju, jo pēc Jēzus prāta ir atbalstīt un spēcīnāt katru, kas cīnās un cieš! Kā pie mums, tā tas bija pie tevis: “Tas vecais pāries, viss kļūs jauns!” Tevī sevi jau pieteica nākošā miera cerības stari. Esi drošs, tā ir pārkāpuma piedošana caur mūsu Jēzu! Veicini arī tu to, un tad saņem šo mūžīgās Dieva mīlestības žēlastību, pie kam tu pazīsti un atzīsti Jēzu kā visvareno debesu un zemes Kungu! Viņš pārvarēja visu nāvi! Un tas pats ir apsolīts arī Viņa bērniem, Viņa brāļiem un piekritējiem, kā es pats varu derēt kā pierādījums. Tāpēc, mans brāli, nedzīvo vairs pagātnē, bet gan pretī tuvojošai dienai!”

Pilāts runāja: “Lācar! Tu patiesais draugs! Patiesi, šodien dod un deva man jaunu dzīvību! Vēl tā mani nav tik skaidra, kā tai būtu jābūt pēc šīs piedzīvotās stundas, jo šīs pagājušās dienas atmiņas neļauj sevi pilnīgi padzīt prom. Es labprāt būtu Jēzu glābis, tā kā mana sieva man atstāstīja, ka viņa sapnī esot redzējusi Jēzu neskaitāmu eņģeļu ietvertu. Šie brīnišķīgie eņģeļi vienmēr saukuši: “Sveicieni nāves un elles mūžīgajam Pārvarētājam! Bet bēdas jums, Jeruzāleme, tā kā jūs Jēzu tiesājat un sitat krustā! Jūsu daļa būs mūžīgā nāve!” Man neizdevās Viņu glābt, un mani neatstāj pārmetumi, ka tomēr neesmu darījis visu, ko būtu vajadzējis darīt. No vienas puses, iekšēji mani velk pie jums un Jēzus, bet otrā pusē stāv mans pārkāpums!”

Lācars viņam atbildēja: “Brāli, nākamajā tu atrodi jaunus uzdevumus, lai kalpotu Tam, pie kura tevi velk tava sirds. Tad paši no sevis atkrīt visi šķēršļi, kurus pārkāpums tevī lika. Jo garā Jēzu apstiprināt, tajā ir pārkāpumus noārdoša dzēšana! Cik daudz es noārdīju, tik daudz es uzceļu! Un drīz arī tev būs atklāts, ka tavš darbs ir svētīts! Ja tu gribi kļūt cienīgs šīs lielās Dieva žēlastības, tad uzraugi templi, jo savā augstprātībā viņi vairs nepazīst nekādas robežas. Viņi vēl pakļaujas tikai kāda romieša varai. Tu sevī saņemsi apstiprinājumu, ka tu no Viņa būsi pagodināts, strādāt Viņam un Viņa diženajam darbam! Redzi, visi debesu jaukumi nav nekas pret to, ko Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņa labā kustina rokas un kājas un ar savu sirdi pasludina: “Viņš ir mans Kungs un Dievs, mans Tēvs un Uzturētājs!” Nāc kopā ar mani mājā, stundas steidzas un paiet, bet mūžīgās mīlestības gars paliek, jo mēs paliekam mīlestībā.

Abi pieceļas, un ejot Pilāts runā: “Brālis, tu esi man brālis, to es dzīvi jūtu! Esi arī turpmāk mans brālis, lai mani atbalstītu un spēcīnātu! Bet ja es atkristu atpakaļ manās vecās šaubās, tad sapurini mani un atgādini šo dienu! Tomēr es ceru, ka Jēzus pār mani var svinēt uzvaru.” Lācars runāja: “Priecājies, priecājies, jo cilvēka lielākā laime nāk tikai no Jēzus!”

Abi atkal ienāca mājā, un Pilāts savu sievu redzēja laimīgu līdzās Marijai. Viņš piegāja pie abām

un runāja: “Manas dārgās! Šī diena manā dzīvē ir pagrieziena punkts! No šīs dienas es zinu, ka bez šīs mīlestības es vairs nevaru dzīvot. Tas nav aptverams, ko mēs līdz šim esam palaiduši garām. Es gan mēģināju manam ķeizaram un tautai kalpot patiesībā, taisnīgumā un izpildot pienākumu! Bet es saprotu: bez šī mīlestības, uzmanības un pašizliedzības gara, katra pienākuma izpildīšana ir vienpusēja! Tāpēc es pateicos jums visiem! Vispirms tev, mans kapteini, tā kā tu atradi drosmi manā klātbūtnē sevi parādīt modinātu Dieva dzīvību! Un jums, jūs mīļie Betānieši, tāpēc ka jūs man rādījāt un ļāvāt piedzīvot Jēzus no Nācaretes garu! Šie vārdi būtu lieki, jo Betānijā viss ir caurstrāvots ar mīlestības un saprašanas garu! Bet es ceru jums pierādīt, ka arī es gribu nostāties jūsu pusē un līdzpalīdzēt Krustā sistā un Augšamcēlušā garā sekmēt Viņa darbu! Ļaujiet mums šodien atvadīties un vēlreiz pateikties!”

Arī Klaudija atvadījās un teica: “Nedaudzās stundas starp jums panāca, ka man vajag teikt, jūs esat kļuvuši man dārgi! Nav izsakāms, cik mīlestības un labā es šodien piedzīvoju, cik šodien saņēmu mīlestības un izpratnes! Tādēļ pateicība, sirsnīga pateicība Tev, ak labais Jēzu! Pār kādu godību tev vajag noteikt, ka tu jau mūs vari tā aplaimot, kas nebijām kopā ar Tevi! Tādēļ es sev izlūdzos Tavu laipnību un žēlastību, lai es uz visiem laikiem varu būt un palikt Tava! Drīz mēs atkal redzēsimies, lai mēs mīlestībā — kā kalpošanā kļūstam viens!”

Bet Lācars runāja: “Mierā dodieties mājup uz Jeruzalemi, lai jūs pavada mīlestības un miera gars — un stiprina jūs ticībā un pašātvībā uz Jēzu, mūsu Kungu!”

MARIJA MAGDALĒNA

Tad Lācars kapteinim teica: “Nāc, brāli, dažus acumirkļus vēl ejam dārzā, tā kā tu vēlējies ar mani runāt!” Tur viņi apsēdās pie kāda galda, un kapteinis runāja: “Klausies, mans brāli, tava mīlestība man bija tāda labdarība, kādu līdz šim savā dzīvē nekad neesmu saņēmis. Apstākļi mani nu spiež, tavai mīlestībai izteikt lielu lūgumu. Tu zini, man tagad vajag doties uz Romu, tomēr mana sirds paliek Betānijā. Es mīlu Mariju Magdalēnu un vēlos viņu par savu sievu. Es viņai par to vēl neesmu teicis ne vārda un tā nākotne manā priekšā ir nezināma. Marija Magdalēna kā viesis atrodas tavā mājā. Mīļais, brāli Lācar, paturi viņu šeit tik ilgi, līdz es atkal esmu atpakaļ. Es domāju, ja es varētu sev nodibināt tādas mājas, kā tev ir šeit, kā vietu kur nodoties mūsu Meistara Jēzus garam, tad es labprāt pārstatu būt karavīrs.”

Lācars iepriecināts atbildēja: “Vispirms izpildi savu pienākumu šajā taisnīgajā dievišķajā lietā, jo žēlastība, kuru tu pieredzēji, un viss, ko garīgā tu jau drīkstēji piedzīvot, tev uzliek par pienākumu lielāko dedzību Jēzus lietai. Bet Magdalēnā tu saņemtu debesu dāvanu, jo neviens Kungam nav nesis pretī tādu mīlestību, kā viņa. Viņa nav nabadzīga, un jūsu nākotne nebūtu tumša, bet gan varētu būt saulaina un mūžīgas mīlestības žēlastības pilna, ja tu nodibinātu aprūpes vietu mūsu vēl meklējošajiem, no ceļa noklīdušiem brāļiem! — Pa to laiku ļauj man par to padomāt, bet ne šeit, manā dzimtenē, bet tam vajadzētu būt ārpus Jūdejas! Jo Meistars man atklāja: “Šeit neviens akmens nepaliks uz otra!”, un pie Viņa mācības sludināšanas mums vienlaicīgi būtu jādibina patvērumi bez pajumtes palikušiem brāļiem un bēgļiem. — Nu ejam iekšā! Par tavu izvēli tev jau tagad ir mana svētība un mani novēlējumi.”

Atkal nonāko zālē kapteinis nu Magdalēnai lūdza dažas minūtes būt kopā dārzā, vilcinoties viņa piecēlās un kopā ar viņu izgāja ārā. Bet ārā viņam bija grūti sākt runāt, tomēr beidzot viņš apņēmīgi teica: “Marija Magdalēna! Pienākums pavēl man un man vajag paklausīt, rīt es esmu jau tālu no šejienes! Bet mana sirds paliek šeit, un es tikai tāpēc vēlreiz apmeklēju Betāniju, lai ar tevi runātu. Redzi, es tevi mīlu vairāk kā kādu māsu! Apstākļi prasa maz runāt, un tā es tev jautāju: Vai tu gribi kļūt mana sieva? Tu man esi vajadzīga kā palīgs un padomdevējs manai jaunajai dzīvei! Aiz pateicības Jēzum es vēlētos nodibināt patvērumu, kā tas ir šeit pie Lācara, uzņemot daudzus Jēzus mācības draugus! Ar Lācaru es jau runāju, viņš labprāt grib man pie tam palīdzēt un tā es tev lūdzu tavu atklātu atbildi. Kāda tā arī nebūtu, es Jēzus garā vienmēr palieku tavs brālis!”

Magdalēna pārdomādama atbild: “Mīļais brāli! Arī es par to jau esmu domājusi, kā es savu dzīvi turpmāk veidošu, lai vislabāk kalpotu mīļajam Meistaram! Pagaidām es vēlētos palīdzot būt šeit līdzās brālim Lācaram ar viņa māsām Mariju un Martu. Redzi, es mīlu tikai Jēzu! — Tomēr Viņš man mācīja Viņu tā mīlēt, ka no Viņa pretmīlestības man vienmēr plūstu spēks mīlēt citus un atvieglināt viņu zemes ciešanas! Tāpēc tava vēlēšanās pēc īsta patvēruma Jēzus draugiem labi varētu kļūt arī manējā. Tomēr iepriekš man vajag tev atzities: Es vairs neesmu jaunava! Reiz es biju dziļi kritusi un es pateicos vienīgi tikai Jēzum, ka es atkal kļuvu cilvēks! Tādēļ vēl pārdomā savu jautājumu, mīļais brāli! Tikai ja es

zinātu, ka tā ir arī Jēzus griba, es vēlētos tev piederēt, tā kā tu sevī esi uzņēmis Jēzus Garu un līdzcietību! Un tagad runā tu, un arī esi atklāts pret mani.”

Kapteinis aplaimots atbildēja: “Mana Magdalēna! Ko man rūp tava pagātne! Ja tu tiki no visas dzīvības Kunga pagodināta, ka Viņš Savā bezgļīgā mīlestībā un žēlastībā pārvilka svītru tavai pagātnei un ka tu nu drīksti Viņam kalpot, tad es sevi uzskatu par laimīgu cilvēku, ja tu gribi kļūt mana sieva, ko es pateicīgi pieņemu kā mūžīgās mīlestības žēlastības dāvanu. Jēzus vaiga priekšā es tev apsolu dzīvot tā, ka tev nekad nevajag nožēlot, ka mani kā tavas zemes svešinieku esi apdāvinājusi ar savu mīlestību!”

Marija nosliģa uz ceļiem un skaļi lūdza: “Ak Jēzu! Tu labais! Mēs savu nākotni gribam likt Tavās rokās. Esi nomodā par mums! Un dod mums taisnīgas domas un pareizu izpratni, lai mēs varam un drīkstam savienību, Tava Gara un atbalstītu, pēc Tava prāta īstenot un liecināt par Tavu mīlestību, spēku un godību! Āmen.”

Tad ap viņiem uzreiz kļuva gaišs, un pēkšņi Jēzus stāvēja viņu priekšā. Viņš maigi teica: “Mani bērni! Garā Es jums abiem jau sniedzu Manas rokas, bet tagad tu Man vēlreiz lūdzi Manu svētību, un tad Es arī redzams gribu būt pie jums un jums saku: “Visās lietās, darbībā, rīcībā, veikšanā kļūstat viens un katrā laikā ļaujiet Man būt jūsu vidū, lai jūs visās draudošās vētrās esat pasargāti! Jo līdz šim Es varēju būt jūsu sargs un varēju kā māte rūpēties un kā Tēvs gādāt! Bet kad Es būšu uzbraucis, tad Es varēšu darboties un gādāt vēl tikai jūsos. Un tam nolūkam no jūsu puses vajag daudz spēka, daudz pazemības un daudz pašaieliedzības! Tomēr jums vajag just līdzīgu jūsu līdzcilvēku sāpēm. Nevienas ciešanas nedrīkst jums atņemt kalpošanas prieku! Tomēr citu ciešanām jādara jūs stiprus novērst ļaunumu, kas izsauc ciešanas! Nevienam grēks nedrīkst šķirt jūs un cilvēkus! Jo Es biju un esmu un uz mūžību palikšu tas, kas stāv pāri visiem grēkiem! Visur, kur ielaužas grēks ar tā postu, tur ejat un mīlot sniedziet savas rokas palīdzēt un glābt! Tas lai ir jūsu dzīvības savienības pamatakmens! Saki, Mana meita, lai no tavas mutes to uzzina visi eņģeļi, vai tev ir kāds cits mērķis?” Asarām acīs Magdalēna apsola: “Tagad es vēlreiz no Tavas mutes, Jēzu, to uzzinu. Es zinu, ka augstākais mērķis nav pie Tevis, bet gan Tu mani! Ak, Kungs Jēzu, dod man spēku tam izdoties! Lai notiek Tava griba un lai tā ir arī mana!” Jēzus viņai mīļi atbildēja: “Tagad, Mans bērns, nāc pie Manām krūtīm, jo tagad tu esi attīrīta. Un nāc arī tu, Mans dēls, un jūtiēti abi, kādu svētlaimi Es varu sagādāt tiem, kas Man ziedo savu zemes dzīvi!”

Nu abi dzirdēja debesu eņģeļu kora dziedāšanu, jo daudzi no lielās garu pasaules bija šīs žēlastības pilnās scēnas liecinieki. Tad Jēzus runāja: “Tagad jūs no Manis saņēmtā iesvētīšanu jūsu dzīves savienībai! Tomēr tāda redzama žēlastība var tikt tikai nedaudziem. Palieciet labi un uzticami. Turiet tālu no sevis visas tumsas ietekmes un visā garīgā naktī mirdziet kā gaiša zvaigzne, lai zeļ Mans darbs, lai visiem tiek redzams atpestīšanas sākums! Un tagad esiet Mana mīlestības gara un enerģijas svētīti, lai jūsu soļi pēdas visur izpauž un pavēsta: Šeit staigāja Dieva bērni! Āmen!”

Meistars bija izzudis! Abi palika klusēdami un dziļi aizkustināti, tad kapteinis teica: “Marija Magdalēna! Dieva priekšā mēs nu esam viens! Paliec nu Betānijā, šeit tu atradīsi pietiekami laika visiem atstātīt par mūsu iesvētīšanu caur Viņu, mūsu Dievu! Bet es nu labprāt eju uz Romu, jo nu man manā priekšā ir dižens mērķis! Un tā šeit atvadāmies, tā ir Kunga griba! Lai notiek Viņa griba!” Un tā aplaimoti viņi atgriezās mājā.

Bet Lācars ierosināja vēl nedaudz atpūsties, jo kapteinim priekšā bija tāls ceļojums, un tā viesi ērti iekārtojās, bet sievietēm bija sagatavota istaba. Kad parādījās pirmie saules stari, mājā kļuva rosīgi; kapteinis modināja savus karavīrus, zirgi tika aprūpēti un lielajā viesistabā jau sapulcējās draugi, lai atvadītos. Vēlreiz viņi spieda rokas, un Magdalēna nevarēja atturēt asaras. Kad bija dota pavēle doties ceļā, kapteiņa zirgs satrūkās (kas atbilda grūtībām, kas viņam vēl stāvēja priekšā), Magdalēna iekliedzās, bet romieša stiprā dūre paturēja virsroku — viņš vēlreiz sveicināja un tad ātrā rīksī gāja pretī nezināmam, tālam mērķim.

ROMA

Kapteinis jau no tālienes redzēja lielo pilsētu un nevarēja saviem padotiem nepateikties par viņu uzticību un uzmanību, caur ko visai karavānai tās ilgā ceļojumā nebija ne viens vienīgs negadījums vai starpgadījums. Ar pēdējo ātro jājienu viņi sasniedza Romu un tūlīt uzmeklēja pilsētas un pils komandanta sargposteni. Kad kapteinis darīja zināmu savu misiju ķeizaram, komandants teica: “Tas sagadās labi! Jo šeit ir klāt arī augstais Kirenijs, es tevi tūlīt pieteikšu un tūlīt tiks iedalīta arī mājvieta taviem

karavīriem.”

Ļoti iepriecināts kapteinis komandantam pateicās, bet sirdi vēl vairāk savam diženajam Kungam, kas visu tik brīnumaini vadīja. Pēc kādas stundas, kad viņi sevi nedaudz atsvaidzināja, jau nāca ziņnesis ar pavēli cik ātri iespējams pieteikties sava augstākā kunga pieņemamā istabā, un dažas minūtes pēc tam viņš atradās iepretī ķeizaram un Kirenijam.

Abi ilgi uzlūkoja kapteini, un tikai tad ķeizars sveicināja kapteini. Viņš ķeizaram pasniedza Pilāta aizzieģelētu rulli, kuru ķeizars tūlīt paņēma un lasīja. Pa to laiku Kirenijs ar kapteini savā starpā sarunājās; viņi īsti nepadalījās pieredzē, tā kā ķeizars lasot satraucās un pasniedza rulli Kirenijam. Pārdomādams ķeizars istabā staigāja šurp un turp. Bet kad Kirenijs visu izlasīja, viņš savam brālim, ķeizaram, teica: “Nu, vai tu par to vēl šaubies? Es jau sen zināju, ka templis Jeruzalemē vairogā nes tikai melus un atriebību.”

Kapteinim nu vajadzēja izsmeloši ziņot par visu, ko viņš zināja un pats bija piedzīvojis. Kirenijs nevarēja vien pietiekami klausīties visās detaļās, jo tagad Jēzus viņam atkal kļuva personīgi dzīvs. Tomēr ķeizars par to nebija pārliecināts, ka Jēzus esot no nāves augšāmcēlies! Tad kapteinis uzzināja, ka arī templis jau uz Romu bija sūtījis sūtņus, kas vakar bija snieguši savu sūdzību pret Pilātu un viņu pašu. Bet Kirenijs šos tempļa ziņojumus atzina kā melus. Kapteinis šeit nu varēja dziļāk ieskatīties tempļa iekšējā darbībā, un tikai tagad viņš saprata, cik nepieciešama bija viņa steidzamā misija pie ķeizara.

Viņa garīgo acu priekšā parādījās Jēzus attēls — savā lielā, bezgalīgā mīlestībā uz cilvēkiem. Tad viņš vēlreiz lūdza vārdu, lai aprakstītu skumjo scēnu uz Golgāta, un noslēdza ar vārdiem: “Tā šis brīnumainais cilvēks beidza savā sirdī attīstīt tādu mīlestību, kas varētu piedot arī vislielāko netaisnību! Nevienš skats nenodeva, ka iepretī visam šim notikumam Viņš itkā stāvēja nevainīgs! Nē! Arī Viņa mācekļi un Viņa piekritēji par viņu liecināja: “Viņš gribēja, lai pie Viņa tā notiek!” Viņa krietnā mīlestība un mīlestības darbība pret visiem cilvēkiem liecina par Viņa, Meistara, patiesības un pašizliedzības garu. Es pats redzēju Jēzu pēc Viņa augšāmcelšanās un brīvi un priecīgi atzīstu: Jēzus dzīvo! Un arī mēs nu drīkstam dzīvot Viņa garā.”

Kirenijs pateicās kapteinim un kā viesi ielūdza viņu savā namā. Bet ķeizars apšaubīja sava kapteiņa runu, bet apšaubīja arī tempļiešu ziņojumu — un tāpēc nodeva Kirenijam turpināt tālākās sarunas. Kapteinis nu dažas mierīgas dienas kā viesis nodzīvoja Kirenija namā un drīkstēja liecināt par Jēzus spēku un godību. Tempļa sūtņiem tomēr bija grūti, jo Kirenijs viņus asi apsūdzēja, tomēr nevarēja likt viņus apcietināt, jo viņi tikai nodeva augstā priestera Kajafas ziņojumu.

Tā Romā beidzās kapteiņa misija. Tas viņam bija liels gandarījums, ka šeit viņš Jēzus mācībai varēja iegūt dažu labu draugu. Tad viņš atkal ilgojās pēc Betānijas un izlūdās Kirenijas drīkstēt izstāties no aizsardzības dienesta un varēt pilnīgi darboties Jēzus darbā! Šī viņa vēlēšanās viņam labprāt tika izpildīta; viņš tika atlaists kā Sidonas un Āzijas komisārs un ar saviem karavīriem vieglu sirdi devās atpakaļ ceļā. Brauciens pa jūru viņam atkārtoti rādīja Dieva lielo diženumu Viņa darbos! Un pateicīgi viņš to mācīja atzīt arī saviem pavadoņiem!

KĀZAS BETĀNIJĀ

Pēc mēnešiem visi sveiki un veseli atkal nonāca Jeruzalemē. Kad formalitātes pie zemes pārvaldnieka Pilāta bija nokārtotas, un kapteinis tika atzīts savā jaunajā amatā kā romiešu komisārs, vispirms viņš apmeklēja Nikodēmu. Šeit romietis nu uzzināja par norisēm pie Jēzus debesīs pacelšanas, un par dzīvā Svētā Gara izliešanu pār Viņa mācekļiem. Nikodēms viņam aprakstīja: “Templis nezināja ko iesākt pret šo apustuļu pēkšņo tik vareno runas varu! Un kad daži priesteri centās to tā nostādīt, ka šie mācekļi esot piedzērušies, tad visos klausītājos izcēlās sašutums, un vienalga, jūds vai svešinieks, visi nostājās Jēzus mācekļu pusē un arī prasīja kristības. Templi vareni rūga! Augstais priesteris bija pilns naida un atriebības, un tāpēc es atteicos no tempļa! Tagad zemiskums vairs nebija apslēpts; vairs nevilksies ilgi, kad tempļa cietumi būs pilni. Jo pie katra Jēzus piekritēja viņi atradīs kādu pārkāpumu.” Pie šiem vārdiem Nikodēma sirds sarāvās dziļās sāpēs. Kaut gan Pilāts arī ko drīkstēja pieredzēt un sajūst no Augšāmcelšanās diženuma, viņš tomēr palika tas pats vecais, kas templim ļāva pilnu vaļu, un arī vajadzēja ļaut; jo tie bija jūdi, par kuriem bija runa. Un viņiem pašiem nebija drosmes lūgt palīdzību no romiešiem kā viņu ienaidniekiem.

Naktī kapteinis vēl palika pie Nikodēma, bet no rīta viņš jau jāja ceļā uz Betāniju. Ceļā viņš sastapa divus ceļiniekus, kas arī gribēja pie Lācara, un viņš varēja viņiem aprakstīt ceļu. No viņiem viņš uzzināja, ka viņi esot bēgļi, kas, lai izvairītos no tempļa vajāšanas, gribot Betānijā meklēt patvērumu; jo tempļis neiedrošinātos doties uz Betāniju.

Lācars kapteini jau priecīgs sagaidīja; jo Kungs viņam iekšēji jau parādīja viņa nākšanu. Ap pusdienas laiku viņš tur nonāca visu klātesošo sirsnīgi sveicināts un ilgi turēja Mariju Magdalēnu apskautu. Tagad viņi arī visas pasaules priekšā slēdza viņu dzīves savienību, un atkal bija tikai viņu Jēzus, viņu dārgais Dievs un Tēvs, mieru, laimi un svētību dodošais!

Viņu kāzām Lācara mājā visiem Jēzus mācekļiem un draugiem bija jātop par svētkiem, jo Lācars uzskatīja par savu pienākumu Marijai Magdalēnai un kapteinim sagatavot īstu kāzu mielastu. Tika ielūgti visi Jēzus draugi, līdz vienkāršākam strādniekam, un vakarā viņi iekšējākā savienībā apvienojās garīgā svētku stundā. Lācars un abas viņa māsas bija ļoti laimīgi apzinoties: “Arī Meistars piedalās šajos svētkos!”, un no tā pilnīgi pārņemts, Lācars visiem viesiem un mājas iedzīvotājiem lūdza vēl apzinātāk savā priekā līdzī ielūgt Meistaru! “Jo paties prieks,” Lācars runāja, “ir apliecināt patiesu pateicību! Tā kā mēs tagad lūdzam: Kungs! Caur Savu klātbūtni svēti mūs un šos svētkus, tad arī mēs sirsnīgākā priekā kopīgi pateicamies par to, ka Viņš mūs pagodināja gara debešķīgā harmonijā esot starp mums! Viņa diženais atpestīšanas darbs mums redzams sākās ar kāzām Kānā! Šodien mēs kā Viņa aicinātie un izraudzītie Viņa darba turpinājumā arī drikstam piedalīties kādās kāzās! Toreiz Viņa mīlestība rūpējās, ka netrūkst vīna; šoreiz esam apgādāti ar garīgu vīnu, kas mūsu sirdīs izsauc patiesu prieku! Un tā es esmu drošs, ka daru pilnīgi pēc Kunga prāta, ja es tevi, brāli Jāni, lūdzu, no tavas sirds dziļumiem dāvāt mums kaut ko no tā, ko tevī lika Jēzus mīlestība.”

Pēc šī uzaicinājuma Jānis sevī juta ienākam iekšējāko Dieva vienotības straumi — un lūdza Jēzum pareizus vārdus. Tad viņš piecēlās no savas vietas, piegāja pie jaunlaulātā pāra, svētīja to un runāja: “Mani mīļie! Tam Kungam un Pestītājam Jēzum, kas mums tik brīniski atklāja Savu mīlestību, ir paties prieks jūs redzēt laimīgus. Visas sēras, Viņu vairs starp mums neredzēt kā kādreiz, ir zudušas! Tagad mēs tomēr zinām: Tas Kungs dzīvo! — Viņš ir pie mums un starp mums! Viņš zina, kāpēc Viņam vajag palikt apslēptam mūsu meklējošām acīm. Bet Viņa mīlestība mūs sajūtami pavada un vienmēr rūpējas, ka mums, Viņa bērniem un audzībērniem, nekā netrūkst! Arī šis vakars un šie Jēzus svētie kāzu svētki ir Viņa gādīgās mīlestības pierādījums, ar ko viņš mums, pirmkārt tev, mans mīļais brāli, un tev, mīļā māsa, grib rādīt jūsu laulības nozīmi un svētumu! Mums, viņa mācekļiem, jau bieži bija atļauts kopā ar viņu piedalīties kādās kāzās un Meistaram vienmēr bija svarīgi jaunlaulātiem kā arī visiem kāzu viesiem mācīt par Dieva izvēlētas laulības mērķi un būtību. Ne visi, kas zemes dzīvē slēdz šādu savienību, zina, ka bez svētības no augšienes neviena laulība nevar būt laimīga! Jutekļu reibumā daudzi iedomājas varam mīlēt; bet drīz abas daļas atzīst, ka viņu savienība bija maldī. Bet laulība, patiesas cieņas un tīras mīlestības gara nesta, liecina par sevišķi svētu garu, un proti garu, kas nav zemes īpašums, bet gan debesu daļa! Bet viss debesu lieliskums, kālabi uzglabāts īpašums, vēl paslēpts cilvēka bērna sirdī. Un tam jātiek modinātam caur debesu apvienības garu! Mēs pirmo reizi to drikstējām piedzīvot pie mūsu Meistara, kas tikai ar Viņam piemītošo debesu īpašumu centās darīt laimīgus visus, kas ar Viņu nāca iekšējā savienībā. Viņa mīlestības svētākais uzdevums bija visus atpestīt, visiem būt par palīgu un dziednieku.

Kā mīloša māte tiecas apvienot un papildināt visu, ko pasaule ar savu naidu un ārdošo garu samulsina, tā tu, ak brāli, tagad stāvi varena uzdevuma priekšā! Un tas Kungs, mūsu svētais Dievs un mīlestības pilnais Tēvs, tev tāpēc deva līdzās šo sievu, kas pazīst un mīl Viņu un visus Viņa vārdus! Šis uzdevums tavā priekšā ir trijās pakāpēs. Pirmkārt, ar savu ķermeni, kas ir jūsu dvēseles apvalks, vienmēr nonākt pareizā kārtībā, lai ar to var tikt sasniegta otrā pakāpe — dvēseles tieksmes tīrība un skaidrība! Tikai tad ir atvērts ceļš uz trešo pakāpi, kur visas dzīvības gars, kas ir visas saprašanas un patiesas mīlestības Gars, var jūsos uzplaukt un arī izpausties. Tāpēc, mīļais brāli, es tev nesaku: Pateisi mīliet un esiet uzticīgi! Bet es jums saku: Cīnieties par garu, kas atklājas Jēzū, un caur Jēzu, mūsu Meistaru, lai jūs piedzīvotu Dieva pilnību! Tad tu, ak māsa, esi mūžīgas mīlestības sniedzēja un tā labā sargātāja un glabātāja, ko tev dāvāja mūžīgā mīlestība, lai kalpotu un aplaimotu. Cīnieties, cīnieties pēc iekšējas vienības! Tikai esot vienam jūs varat paveikt jūsu lielo mīlestības darbu! Vienmēr apzinieties: Ja jūs paliekat patiesā mīlestībā, jūs varat arī pārvarēt visu, kas jums spiežas kļāt kā pretstats! Jo tad radīsies arī palīgi, kas jums no Dieva sirds tiks sūtīti! Nu viens otram papildiniet jums vēl trūkstošo! Un turiet vienmēr acu

priekšā: Patiesa laulība tiek slēgta debesīs! Tad visa jūsu darbība liecinās debesu harmonijas aplaimojošo garu jūsos! Tad nevar iztrūkt, ka arī jūsu mīlestības augļi ir kāda gaismas pilnā debesu daļa. Bet arī apzinieties, ka čūska vēl nav mirusi, bet gan mierīgi un paslēpti dzīvo arī vēl jūsos! Tāpēc sargieties no tās un esiet nomodā par labo garu jūsos, lai čūskas siekalas nekad nenotraipa jūsu tieksmes!

Viens lai pacietīgi nes otra nastu! Un uz visiem laikiem atceras, ka apvienoti spēki, apvienota darbība un radišana dubulti aplaimo ceļā uz mērķi! Mans brāli, tu bijī pagāns, tomēr tev vienmēr bija svēta citu ticība. Bet tā kā tu tagad tiec iesvaidīts mūsu ticībā un pie tam no paša Kunga saņem sievu, tad tev nebūs grūts, tavs paša izvēlēts dzīves uzdevums, dibinot patvērumu vajātiem Jēzus draugiem, izpildīt Kunga prātu. Tava sieva mīl Kungu kā neviens no mums visiem, un viņas sirdi Viņam jau ir celts svēts altāris! Tāpēc cieni viņas iekšējo dzīvi, tad jūs kļūsi vieni! Un piepildīsies Viņa brīnišķīgie vārdi: “Vīram un sievai jābūt vienam!” Un Jēzus, mūsu diženais Meistars, var jūsos un tagad ap jums auglīgi turpināt Savu atpestīšanas darbu. Bet atsvabinošā mīlestība lai jūs mudina īstenot dievišķo plānu, kas ir arī jūsos, un ļauj jums nojaust un sajūst to, ko Meistars ar vārdiem vēl nav izteicis! Tad ejiet nu savu ceļu, visu to, kas jūs pazīst, mīlestības nesti! Neskatieties uz to, kas ir aiz jums, bet gan uz augšu! Jo no turienes jūs saņemat visu, kas ir nepieciešams, lai pārvarētu visas vēl pastāvošās pretrunas! Arī mana svētība pavada jūs, un mūsu Kunga mīlestība un žēlastības lai vienmēr ir ar jums! Āmen!”

Šīs runas laikā visu acis bija vērstas uz Jāni. Magdalēna viņam pateicās ar vārdiem: “Brāli Jāni! — Tavi vārdi aplaistīja mūsu sirds dienas, kas mūsos liek augt mūžīgai mīlestībai mūsu un citu priekam! Bet ja es tā īsti pārdomāju, visus vārdus, kurus aiz tavas sirds mīlestības mums abiem teici, tad, mīļais brāli, mūsu uzdevums man tomēr šķiet ļoti liels. Jā, ja šad un tad pie mums vēl nāktu mūsu Meistars, tad es dzīvotu cerībā, varētu Viņam atklāt manas raizes un vajadzības un no Viņa saņemt padomu! Jo es gribu un man vajag izpildīt šo mūsu uzdevumu, to es esmu parādā manam mīļajam Jēzum.”

Jānis viņai atbildēja: “Māsa, ak māsa! Nepadari savu dzīves ceļu nevajadzīgi grūtu! Meistars tevi mīlēja un kā pateicību par tavu mīlestību aplaimoja ar debesu ēdienu! Vai tu domā, ka Kungs jebkad varētu pārstāt tevi mīlēt? Redzi, tikai kad Viņš saskatāmi mums ir atņemts, mums sākas brieduma laiks, tā kā mums vajag sākt ņemt vērā mūs pašus! Tad mēs Viņu atbrīvojam un sniedzam Viņam mūsu sirdis par prieku un spēcīgumu. Tad ir pienācis Viņa laiks, kad ir piepildīta Viņa sirsnīgākā vēlēšanās, ka mēs vienmēr esam vienoti ar Viņu caur brīvāko, bērnišķo uzupurēšanās garu! tad mūsu daļa vairs nav rūpes, bet gan spēks un prieks. Tā nu dzīvo ar tavu, no Viņa paša izvēlēto dzīvesbiedru, kā sabiedroto Viņam un Viņa darbam! Tāpēc Viņš ir klātesošs, jums sajūtams un varbūt skatāms! Viņa mīlestība lai ir jūsu dzīvība un esamība, un jūsu saderība — pateicība par viņa mīlestību!”

Diena tika noslēgta priecīgi. Visu sirdīs kvēloja pateicība Jēzum, mīļotajam Meistaram! Jo viņi zināja: Ja arī viņu acīm neredzams, tomēr Kungs, visus aplaimodams, ir starp viņiem.

Tā šī diena beidzās kā notikums gluži kā Kunga dzīves laikā! Un Betānijā vēl ilgi runāja par romiešu kapteiņa kāzām, un ka arī pagāns kļuva Pestītāja lielās mīlestības darba rīks.

*

Ak jūs, lasītāji! Mostieties visi, un iedziedieties mīlestībā uz To, kas Savā lielā mīlestībā par mums visiem atdeva Savu dzīvību! Kas mums kalpo līdz šai stundai un grib turpināt mums kalpot līdz mūsu pilnībai! Tas mums dod spēku līdzdarboties Viņa atpestīšanas darbā un sagatavot visas sirdis, lai Viņa svētās kājas atkal var uzkāpt uz šīs zemes, un Viņš, bērna rokas nests, ieiet Savā īpašumā! Aleluja! Āmen. — (Brālis Georgs Riehle)